

JEESUS

Pekka Ervastian luento 26/12 1931 Kulmakoulussa

Jeesus Kristus, jonka syntymäjuhlaa vietetään näin Jouluna kristikunnassa, on aina kristikunnassa ollut enemmän kuin ihminen. Vaikkakin kristityt aina ovat painostaneet sitä, että Jeesus Kristus oli ihminen, niin he myöskin ovat aina sitä teroittaneet, että hän oli Jumala. Jeesus Kristus ei ollut kristikunnan mielestä jumalallinen ainoastaan sillä tavalla kuin muissa uskonnoissa ajatellaan heidän suurista vapahtajistaan ja uskonnon perustajista, että he olivat jumalallisia, vaan kristikunnassa hän, heidän uskontonsa perustajana, on ollut enemmän jumalallinen, hän on ollut Jumala. Ja tämä tekee merkillisen eron kristinuskon ja toisten uskontojen välillä, sangen merkillisen eron itse opissa, itse teoissa, joskaan ehkei niin paljon käytännössä. Sillä, jos menemme esim. buddhalaiseen maailmaan, niin huomaamme, että buddhalaiset kyllä paljon enemmän painostavat sitä, että Buddha oli ihminen ja itse asiassa he eivät muuta opeta. Hän oli ihminen ja hänen muistoaan kunnioitetaan, mutta ihmisenä, merkillisenä ihmisenä, joka löysi totuuden ja näytti sitten toisille ihmisille tien totuuden luo. Mutta käytännössä kuitenkin buddhalaiset ajattelevat, tuntevat Buddhasta enemmän. Hän ei ollut heille ainoastaan ihminen, joka joskus eli ja jonka muistoa he voivat viettää ja pitää arvossa, vaan Buddha on myöskin heille jollakin tavalla Jumala. Buddhalaiset eivät usko mihinkään semmoiseen persoonalliseen jumalaan kuin kristityt. Buddhalaiset ajattelevat, että se suuri avaruus, suuri tyhjiys, joka on kaiken takana, on aivan persoonaton, salainen, mutta he kuitenkin ajattelevat ja kuvittelevat jotakin Jumalaa, mutta tämä Jumala ei silloin ole avaruudessa, tuo käsittämätön,

äiretön, vaan se Jumala, jonka he tuntevat on Buddha, Buddha taivaassa, joka ei enää ilmesty maan päälle ja on lähellä heitä kaikkia, sillä hän rakasti kaikkia ihmisiä sanomattomasti ja opetti kaikille ihmisille pelastuksen tien. Mutta joskaan hän ei enää synny maan päälle, niin hän on yhä läsnä avaruudessa, aivankuin isä, joka huolehtii lapsistaan, niin Buddhakin on kaikkien uskollisten seuraajiensa luona nyt ja aina. Voivathan buddhalaiset kuvitella, että Buddha jälleensyntyy, että hän ilmestyy maailmaa, mutta silloin on erikoisesti huomattava, etteivät he ajattele, että Buddha sisään, itse Buddha tuosta ihmeellisestä taivaasta syntyisi maailmaan, vaan hän erikoisesti verhostaa jotakuta ihmistä maan päällä. Sentähden kun Tibetissä puhutaan jälleensyntymisestä, kun uskotaan, että Teshu Lama on Buddhan inkarnatsioni, uskotaan, että Buddha pitää kätensä tuon määrätyn ihmisen yllä valvoen voimansa ja viisautensa hänen kauttaan maailmaan. Sillä tavalla ajattelevat buddhalaiset ja tästä me huomaamme, että ihmisen sydäntä on aina lähellä, kaikkialla, tuommainen ajatus, että jotakin jumalallista, persoonallista täytyy olla, vaikka filosofit kristikunnassa voivat ymmärtää, että suuri jumaluus on käsittämätön, tuntematon, on aivan käsittämätön yleisesti sanoen, koska siihen, tuohon suureen jumaluuteen täytyy uppoutua kaiken vastakohtaan, mitä elämässä on olemassa. Ei voi olla olemassa muuta kuin yksi jumaluus, johon kaikki vastakohtat, joita sanomme hyväksi ja pahaksi, hengeksi ja aineeksi, uppoutuvat, ja sentähden se jumaluus on käsittämätön. Mutta siitä huolimatta ajattelevat kaikki ihmiset jotakin persoonallista Jumalaa, ja voisimme sanoa, että kristikunnan erehdys on ainoastaan siinä, että se tahtoo vetää liian lähelle tuon suuren jumaluuden, elämän, joka on kaikkien vastakohtien yhtymä, kun se tekee sen persoonalliseksi jumalaksi. Siinä suhteessa kristikunta on epäfilosofinen, mutta

se ei suinkaan ole totuutta vastaan, kun kristityt sydämensä ja omantuntonsa vaatimuksesta sanovat, että Jumalan täytyy olla semmoisen persoonallisen, joka osaa heitä ymmärtää ihmisinä. Siinä eivät kristityt erehdy, eivät buddhalaiset, eivätkä muutkaan uskonnolliset ihmiset, sillä se on yleisinhimillinen sydämen vaatimus. Ihmisillä täytyy olla jotakin semmoista, jota voimme ikäänkuin puhutella ja seurustella sen kanssa sisässämme. Meillä täytyy se olla, ja vaikka emme sitä ymmärtäisi ajatuksissamme, niin on se meillä vaistossamme. Ainakin määrättyinä hetkinä elämässämme me käännyimme vaistomaisesti jonkun jumalan puoleen. Tämä on aivan yleisinhimillinen vaatimus, ja säentähden emme siltä kannalta yhtään ihmettele, jos Jeesus Kristusta on pidetty Jumalana. Se on minusta oikein, että häntä on pidetty Jumalana. Sillä mehän sanomme totuudenetsijöinä, että Buddha on kosmillisen Kristuksen ilmennys buddhalaisille, niinkuin Jeesus on kosmillisen Kristuksen ilmennys meille kristityille. Mutta nyt kysymme, mistä johtuu, että tässä kristikunnassa, kristinuskossa, on niin suuresti painostettu Kristuksen jumaluutta? Buddhan uskonnossa sitä ei teoreettisesti ole painostettu, hän on vain ihminen, täydellinen ihminen, Buddha, valaistunut, totuuden löytänyt. Minkä tähden kristinuskonnossa on aina painostettu Jeesuksen jumaluutta? Hän on meille Jumala. Mistä se johtuu? Onko se aivan tuulesta temmattu, vai onko siinä todellisuutta takana? Nythän me olemme juuri Ruusu-Ristiläisinä totuudenetsijöinä päässeet siihen, että Kristus, kosmillinen Kristus, Jumalan poika, on Absoluutissa ilmenevä täydellisyyden ajatus, toisin sanoen Jumalan ajatus, elävä persoonallisuus. Kristus on se maailmankaikkeudessa ilmenevä elävä Jumala, persoonallisuus, kosmillinen Kristus, joka sitten tässä meidän maapallollamme, samalla tavalla kuin muissakin maailmoissa avaruudessa on, askel askeleelta

ilmoittaa itsensä, ilmestyy jollakin tavalla, aina ihmisten välityksellä tietysti. Mahdollisesti, jos meidän maapallollamme ei eläisi muita kuin eläimiä, niin Jeesus Kristus olisi ilmestynyt eläimen muodossa, onhan voinut olla semmoisia aikoja. Ja silloin ymmärrämme, että kosmillista Kristusta ei olisi niin paljon läheskään ilmestynyt, kuin nyt ihmiskunnan historiassa on tapahtunut. Sillä siitä saakka, kun ihminen ilmestyi maanpäälle järkevänä, tuntevana olentona, tuli kosmilliselle Kristukselle enemmän mahdollisuuksia ilmetä, ja ihmisten kautta, suurten, merkillisten ihmisten poikain kautta on Kristus sitten ilmestynyt täällä maan päällä kosmillisena Kristuksena. Sentähden sanomme, että kaikki suuret Jumalan miehet, kaikki uskontojen perustajat, vapahtajat, ovat ilmentäneet kosmillista Kristusta. Buddha niistä viimeisenä. Mutta sitten me sanomme, että kosmillinen Kristus saavutti aivan erikoisen ilmennyksen Jeesus Kristuksessa, semmoisen ilmennyksen, joka poikkesi edellisistä ja oli täydellisempi kuin edelliset. Nyt Kristus ei enää, niin kuin Buddha, ilmestyy aivojen kautta. Tietysti Buddhassa myös sydän oli mukana. Sen tietorikkaampaa ihmistä, kuin Buddha, emme saata ajatella maan päällä. Ei ole suurempaa filosofia, ajattelijaa, tietäjää, kuin Buddha. Hän on kaikista merkillisin ihminen juuri tietäjänä, viisaana, ajattelijana. Hän on aivan lumoava suuressa ajatuksen terävyydessä. Sentähden kosmillinen Kristus puhui Buddhan suun kautta. Ja tietysti Buddha, joka oli niin täydellinen ihminen, eli kosmillisessa Kristuksessa sydämensä puolesta. Hän sydämessään rakasti, tunsu myötätuntoa ja sääliä kaikkia ihmisiä kohtaan. Mutta hän ikäänkuin ei saanut esille tätä rakkautta, tätä sääliä. Hänen tehtävänsä ei ollut saada rakkautta niin paljon esille kuin viisautta. Sillä hän ajatteli sillä tavalla, hänen kokemuksensa oli semmoinen. Ensin käy totuuden etsintä ja viisastuminen, koska muuten ei kasva rakkaus, sääli

ja myötätunto. Ihmisen täytyy etsiä totuutta ja viisastua, muuten hänen rakkautensa on vaihtomaista, tunteessa olevaa, epäluotettavaa, hänen rakkautensa tunteensa lankeaa aisteihin. Hän luulee rakastavansa, mutta lankee aisteihin, ja se ei ole jumalallista rakkautta. Jumalallinen rakkaus voi rakastaa aisteilla, mutta paljas aistillinen rakkaus ei ole jumalallista. Sentähden se rakkaus, joka on vain tunteissa ja aisteissa, ei ole vielä pysyvää, luotettavaa, todellista rakkautta. Mutta kun ihminen on oppinut etsimään totuutta, silloin hän on puhdistanut itsensä, ja silloin rakkaus kasvaa hänessä sanomattomasti, puhtaana ja jumalallisena. Silloin hänen myötätuntonsa ja säälinensä on luotettavaa. Niin tunsin, ajattelin ja sanoin Buddha. Hänellä oli viisautta ensimmäisenä. Ja me ajattelemmekin toisia suuria opettajia esimerkiksi Zoroasteria Persiassa, niin hänen mielestään kaikki piti olla hyvää ja puhdasta, puhtaat ajatukset, puhtaat sanat ja puhtaat teot. Silloin kun kaikki on hyvää ja puhdasta, niin ihminen löytää Jumalan. Hänellä on puhtaus ja hyvyys semmoisena pääperiaatteena, punaisena lankana. Puhtauden piti olla ulkonaistakin, oli pidettävä huolta myös ruumiin puhtaudesta ja sitten piti ajatella puhtaasti ja suorittaa hyviä tekoja. Näin opetti Zoroaster, ja voimme huomata suuria viisaita tutkiessamme, että heillä on joku erikoinen tunnusmerkki, jokin semmoinen inhimillinen ominaisuus, joka on heille korkein. Mutta otamme Jeesuksen Kristuksen, niin huomaamme, ettei hänellä ole mitään semmoista, ei mitään erikoista ominaisuutta, hyvettä, jota hän painostaisi ja tahtoisit itsessämme kehitettävän, vaan kun otamme Jeesuksen Kristuksen, silloin hän on meille vain ihminen. Ainakin hän on ollut sitä minulle, jo nuoruudessani, kun etsin totuutta. Hän astuu ihmisenä meidän eteemme. Hän on ihminen, viisas, mutta ei semmoisessa merkityksessä, että olisi kauheasti tehnyt

työtä tullakseen viisaaksi, joka on vanha, niinkuin voimme sanoa kaikista viisaista, vaikka heidän ruumiinsa olisi miehen tai naisen ruumis, eikä vanhuksen, niin he ovat vanhoja, he ovat kaiken voittaneet ja tulleet viisaiksi. Jeesus Kristus ei tee sitä vaikutusta, ei ainakaan minuun hän ole sitä tehnyt. Hän on ihminen, joka on aivan kuin tullut taivaasta. Hän on ihminen jokaiselle ja jokaiselle kuin ihanne samalla, missä ominaisuudessa tahansa, hän on ihminen, aivan nuori. Jeesus Kristus ei tee sitä vaikutusta, että hän olisi hirveästi kokenut, taistellut ja voittanut, vaan hän tekee sen vaikutuksen, ettei hän ole mitään syntiä, mitään pahaa tehnyt. Hän on aina ollut yhtä puhdas, yhtä inhimillinen, yhtä vapaa, vaikka hän kaiken ymmärtää, kaikki kiusaukset, paheet ja itsekkyydet, niin hän ei ole koskaan itse mihinkään langennut. Hän on ollut kaiken yläpuolella, hän on osannut pysyä puhtaana ja koskemattomana. Hän ei ole ainoastaan jumalallinen, vaan hän on siinä suhteessa Jumala, niin kuin Jumala, joka on täydellinen ihminen, koska hän on Jumala, sillä ihminenkin on Jumala. Tavallinen ihminenkin on Jumala, meissä piilee Jumala, ja sentähden ymmärrämme, että Jeesus Kristus on ihanteemme ja matkamme päämäärä säentähden, että hän on se Jumala, mitä itsekkin olemme. Voisimme sanoa; hän on lapsi, iankaikkinen lapsi, sillä voimme lapsessa nähdä viattomuutta ja voimme itsessämme nähdä jotakin semmoista lapsellisuutta, semmoista jumalallisuutta, joka ei tiedä mitään pahasta ja jolla mitään pahaa ei ole olemassa. Meissä semmoinen juuri piilee, tiedämme, että semmoinen lapsi on olemassa. Jeesus Kristus on tämä lapsi, hän, joka samalla on uusi ihminen, jolla on kaikki viisaus ja kaikki tieto, mutta joka on kuin taivaasta tullut lapsi. Minun on melkein vaikea löytää sanoja niille tunteille ja ajatuksille, mitkä minussa liikkuvat, mutta niin olen yhä enemmän ja enemmän tuntenut, joskin tieni Kristuksen luo

kulki sillä tavalla, että ensin tunsin hänessä ikään kuin veljeni, ihmisen. Hän oli ainoa ihminen, joka auttoi minua ihmisenä, ystävänä. Kuta enemmän olen elänyt ja vanhaksi tullut, sitä enemmän olen nähnyt hänessä Jumalaa ja sitä lähemmäksi hän on tullut minua toisella tavalla. En ihmettele, että kristikunta pitää häntä Jumalana, se on oikein ja kaunista.

Tahdomme keskittyä tähän Jeesukseen Kristukseen. Hän on ihmeellisellä tavalla ihminen, ikäänkuin ihmisen idea. Hän on kosmillinen Kristus maanpäällä, se suuri taivaallinen ihminen, josta me kaikki olemme aivan kuin pieniä osia. Mutta totuudenetsijöinä me kysymme, kuinka on tämä kaikki ymmärrettävissä, millä tavalla hän saattaa olla ihminen noin, ihminen ihanuudessa, ihminen jumalallisuudessa? Sillä Jeesus Kristus ei ole ainoastaan se Logos tai kosmillinen Kristus, joka puhuu hänen kauttaan, vaan hän on kokonaan tämä kosmillinen Kristus, jumalallinen ruumistuma, hän on todella tuo inkarnatio. Mikä on hänen salaisuutensa, sillä kosmillinen Kristus ei tullut taivaasta? Mistä se kosmillinen Kristus olisi tullut inhimilliseksi, jos hän olisi taivaasta tullut, niinkuin jotkut gnostikot ajattelivat, että hän oli eetteriruumiissa. Miten se olisi voinut olla mahdollista, kuinka hän olisi voinut pukeutua harharuumiiseen? Eihän hän olisi silloin voinut tietää mitään tästä ihmiskunnasta ja tästä historiasta. Mitä hän silloin olisi voinut tietää ihmisen vaikeuksista? Kuka hän on, mikä hän on, kuinka hän olisi voinut pukeutua harharuumiiseen? Se on käsittämätöntä. En voi sitä ymmärtää, vaan uskon, kuten kristikuntamme ja kirkkomme on uskonut, että kosmillinen Kristus todella ruumistui fyysilliseen ruumiiseen. Kuka rakensi tämän fyysillisen ruumiin, oliko se tavallinen inhimillinen ruumis, vaiko ihmeruumis? Mikä oli se ihminen, johon kosmillinen Kristus saattoi ruumistua? Silloin meille tietysti astuu eteemme tuo probleemi Jeesuksesta. Sanomme, että

Jeesus Natsarealainen oli ihminen, johon kosmillinen Kristus saattoi ottaa asuntonsa. Kuka hän oli? Hän oli Joosefin ja Maarian poika. Mutta sanotaan, ettei hän ollut Joosefin poika. Maaria oli tullut raskaaksi pyhästä hengestä. Mutta toisessa evankeliumissa kerrotaan Joosefin sukupuusta. Jos hän ei ollut hänen isänsä, niin miksi kerrotaan hänen sukupuustaan? Nyt kerrotaan vain hänen eikä Maarian sukupuusta. Jos me siis ymmärrämme tai myönnämme, että Joosef oli Jeesuksen isä niin se ei kuitenkaan vielä selitä, kuka Jeesus oli. Mahdollisesti kyllä materialistien mielestä, jotka ajattelevat perinnöllisyyttä s.o., jos Joosef oli hienoa sukua, Davidin jälkeläinen, niin oli ymmärrettävä, että Joosefin Pojasta tuli myös hieno ihminen. Mutta pitäisi tietää myös jotakin Maariasta, sillä hän oli vielä tärkeämpi äitinä, sillä jokainenhan tietää kokemuksestaan kuinka tärkeätä on kuka on kunkin äiti. Säentähden olisi ollut vielä tärkeämpää kertoa tästä evankeliumeissa, jos olisi tahtonut viitata perinnöllisyytlakeihin. Mutta se, että on kerrottu Joosefin eikä Maarian sukupuusta, viittaa johonkin toiseen seikkaan. Nyt sanomme totuudenetsijöinä, että Jeesuksen salaisuus ei ole etsittävä Joosefista ja Maariasta, vaan hänen omista edellisistä syntymistään. Jos tiedämme, kuka Jeesus on ennen ollut, edellisissä syntymissään, niin silloin voimme saada käsityksen hänestä. Tiedämme myös, että teosofisissa kirjoissa on pohdittu tätä asiaa ja koetettu katsella taaksepäin Jeesuksen edellisiä jälleensyntymiä, minkä johdosta tahdon huomauttaa, etten omasta puolestani ole koskaan mitään semmoista uskaltanut yrittää. Olen ajatellut, että kuinka voisin ruveta urkkimaan jonkun suuren olennon edellisiä jälleensyntymiä, ja minusta on tuntunut vastenmieliseltä kuulla Jeesuksen edellisistä jälleensyntymisistä. Jos kuulemme, että hän on ollut Zarathustra esim. niin on aivan kuin hän tulisi hämäräksi. Ymmärrän vähemmän silloin, jos hän on ollut

semmoinen ihminen, joka tavallisella tavalla on ponnistanut, erehtynyt, langennut ja noussut. Silloin ymmärrän häntä vähemmän, enkä saa häntä kiinni Jeesuksena Kristuksena. Ymmärrän häntä paremmin, jos hänen historiana on toisenlainen kuin muitten. Olen tuntenut hengessäni, että tahtoisin, ettei hänen historiansa olisi samanlainen kuin toisten. Mutta sen myönnän, että hänen on täytynyt kokea kaikkea, mutta olisin tahtonut, että hän olisi kokenut kaikki asiat lankeamatta siihen itsekkyyteen, johon ihmiset ovat tuomitut lankeamaan. Tämä on ollut erikoinen tunteeni aina. En ole toisille uskaltanut sitä lausua, mutta kuta vanhemmaksi olen tullut, sitä selvemmäksi on käynyt, että Jeesuksen historian on täytynyt olla hieman toisenlainen kuin muitten. Vaikkakin hän oli ihminen, niinkuin muutkin, niin hänen historiansa on sittenkin ollut hieman toisenlainen.

Jo silloin, noin 30 vuotta sitten, kun kirjoitin erään kirjan ”Haaveilija” nimeltään, kirjoitin sen kirjan loppuun semmoisen pienen puheen, aivan lyhyen, jossa jokin viisas ihminen puhuu, että ihminen elää tässä elämässä aivankuin Edenin onnelassa, mutta ihmisellä on sitten semmoinen ääni, elämän ääni, joka sanoo hänelle: lähde ulos ja koe, mutta sitten on toinen ääni, viisauden ääni, joka sanoo: kaikkihan on koettu, pitääkö minun kokea uudestaan, etkö voisi jäädä kokematta ja pysyä tässä sisäisessä hengessä ja viisaudessa. Niin kirjoitin noin 30 vuotta sitten, ja minulla on semmoinen sisäinen usko, aavistus, että me ihmiset emme tunne, mitä elämä on, kun me lähdemme kokemaan. Sillä, jos me oikein tahtoisimme tietää, mitä elämä on, ja jos oikein tahtoisimme elää tätä elämää Edenin onnelassa, niin emme lähtisi mitään kokemaan, vaan tietäisimme, että kaikki on koettu, pysyisimme semmoisina lapsina, semmoisina kuin emme ole mitään kokeneet, ja ottaisimme kaiken opin ja viisauden toisten kokemuksista.

Tämä oli minulle semmoisena kummallisena aavistuksena. Ja nyt toisinaan vanhempana, kun olen ajatellut Jeesusta ja olen vähän myös uskaltanut myös kysyä, että kuinka on sinun historiasi, mitä on sinun historiasi, mikä on sinun salaisuutesi, niin olen saanut vastauksen, joka käy täydellisesti yhteen tuon nuoruuden aavistukseni kanssa. Jeesusta nimitetään raamatussa toiseksi Aadamiksi. Paavali nimittää häntä niin. ”Niinkuin ensimmäinen Aatami

ensimmäinen ihmissuku. Se on ensimmäinen syntymisemme maanpäälle, kun lankesimme pahaan. Jokaisella ihmisyksilöllä on ensimmäinen Adaminsa ja sitten myös toinen, kun hän yhtyy Kristukseen. Ja sitten oli puhe kuinka Adami ensimmäisessä Elohistisessa oli se ihmiskunta yleensä, eikä nimitetä Aatamiksi. Mutta sitten puhutaan II:ssa ensimmäisen Mooseksen kirjan luvussa uudesta ihmisen luomisesta, ja silloin sitä ihmistä sanotaan Adam. Ja tässä toisessa luomisessa Adam sitten on se Adam, joka lankee syntiin, ja siinä on siis meidän jokaisen historia tavallaan. Siinä Adam on luonnollisesti generinen sukunimi, ei mikään yksilö, vaan sukunimi. Se on vain allegorinen, sillä on puhuttu vain yhdestä Adamista, mutta todellisuudessa on ollut kuinka suuri määrä tahansa, niin paljon kuin yksilöitä on. Mutta nyt, kun puhumme, että Jeesus Kristus on toinen Adam, ja asetamme Paavalin tavoin sen vastakohtaksi ensimmäiselle Aatamille, astuu eteemme aivan kuin probleemi; tarkoittaako se vain sitä, että ensimmäinen Aatami toi synnin maailmaan, vai onko siinä muuta yhteyttä, minkätähden Jeesusta sanotaan toiseksi Aatamiksi, ja minkätähden on ollut toinen Aatami ja ensimmäinen on ensimmäinen. Ja silloin minä olen tätä asiaa miettinyt juuri Jeesuksen historian yhteydessä, ja silloin on minulle selvinnyt merkillinen seikka. Silloin on todella puhe

jostakin määrätystä Aatamista, jostakin määrätystä henkilöstä. Taikka, jos sillä nimellä tarkoitetaan useampaa, niin yksi silloin on erikoisasemassa. Jos muistatte, niin eräässä esitelmäsarjassa puhuin siitä, että tämä Eedenin yrittäjä oli kuin koulu, aivan kuin ihmisten salainen koulu, mutta ei missään ulkonaisessa merkityksessä. Joudumme nim. Lemuriaan, kolmanteen juurirotuun, tai kauemmaksikin, mutta sanokaamme kolmanteen, ja silloin oli Eedenin yrittäjä aivan kuin onnela, mutta siellä kasvoi hyvän ja pahan tiedon puu. Tämä oli koulu, jonka viisaat perustivat, viisaat, jotka tulivat tänne muualta, mutta se ei ollut ulkonaisesti näkyvä, vaan ihmisen tajunta eli toisilla tasoilla, taivasmaailmassa. Ne ihmiset, jotka elävät taivasmaailmassa, saattavat käydä oppimassa viisailta. Se koulu oli siis aivan näkymätön, rajoitettu alue, taivasmaailmassa. Ihmiset joitten tajunta ulottui tieteellisesti tuohon taivasmaailmaan, kävivät tässä koulussa. Ja nyt, kun katselemme tuota koulua, noita aikoja ja ihmiskuntaa, niin huomaamme, että siellä on todella joukko ihmisyksilöitä, jotka ovat aurinko- ja kuumavantarassa kehittyneet ihmisiksi. Näitä ihmisyksilöitä on useampia tässä ihmeellisessä viisauksessa, jossa opettivat Melkisedek ja hänen apulaisensa. He opettivat, paitsi kaikenlaisia muita asioita, myös hyvin merkittäviä seikkoja, että tämän ihmiskunnan historialle ja tämän maapallon kehitykselle oli tuleva luonnollisesti semmoisia aikoja, jolloin kosminen Kristus pääsisi enemmän vaikuttamaan, jolloin pääsisi fyysilliselle tasolle saakka ja sitten tässä pallossa, tässä ihmiskunnassa vaikuttamaan. Tietysti kestäisi miljoonia vuosia, ennenkuin ihmiskunta saavuttaisi sen päämäärän, mikä sille on annettu ja jonka saivat nämä opetuslapset nähdä. Tuo kasvatusta ei voinut alkaa koko ihmiskunnalle, ennenkuin kosminen Kristus pääsisi tähän ihmiskuntaan fyysillisesti, ensin jossakin ihmisessä

vaikuttamaan ja sitten vähitellen kaikissa ihmisissä. Ja kun opetuslapset siellä saivat oppia tämän näkemysten, ihmeellisen uuden näkemysten, niin he ymmärtävät, että sehän se juuri on tärkeätä, että kosminen Kristus kerran pääsisi fyysilliseen ihmiseen, kokonaan hänet voisi vallita. Ja silloin Melkisedek ja muut näyttivät oppilailleen, että kosminen Kristus vähitellen voisi päästä ihmisissä ilmenemään enemmän ja enemmän niissä ihmisissä, jotka olivat elämän taistelussa. Mutta kosminen Kristus ei pääse ilmenemään muissa, ennenkuin hän pääsisi ilmenemään semmoisessa, joka ei langennut, kaikessa nöyryydessään ja loistossaan ihmisessä, joka ei langennut. Ja silloin nämä viisaat Melkisedek ja muut, sanoivat; mehän olemme ihmisiä toisista maailmoista, olemme puhtaita. Mehän emme täällä lankea mihinkään, katsokaa minkälaiset ruumiit meillä on, ne eivät kuole, mutta olemme vieraita täällä maan päällä, emme elä ihmiskunnan elämää, emmekä voi olla yhtä ihmiskunnan kanssa, kuin niitten ihmisten täytyy olla, jotka ilmentävät kosmistista Kristusta. Siis te näette itse, sanoivat nämä viisaat, että Kristuksen ilmeneminen vaatii teiltä sanomattomia ponnistuksia. Te näette, missä pimeydessä vaeltavat nämä miljoonat sielut, te olette hieman viisaampia, näette vähän enemmän. Teillä on tietoisuutta tässä maailmassa, mutta heillä ei ole. Te ymmärrätte, mikä suuri työ on edessänne, jos tahdotte tätä ihmiskuntaa auttaa. Ja silloin nämä ihmisyksilöt, jotka olivat ensimmäisiä opetuslapsia ja tavallaan vähän vanhempia kuin muut ihmisyksilöt, sanoivat, että me tahdomme auttaa, tahdomme antautua tähän työhön ja oppia sillä tavalla. Silloin oli heidän joukossaan muutamia erittäin ihania olentoja. Siellä oli ensiksi semmoinen, joka lupasi jotakin erikoista naisellisissa ominaisuuksissaan, jotakin aivan taivaallisen suloista. Joku lupasi, että hän voi kehittyä suuremμοiseksi

viisaudessa, jotkut lupasivat, että heissä voi kehittyä suuremmin voima. Oli myös semmoinen olento, joka katseli kuin ihmetellen ja ajatteli, mitä minä voisin tehdä, minä voisin antaa rakkauteni. Ja silloin tuossa suuressa viisauden konklavissa, kokouksessa, Eedenissä tehtiin päätös, että useimmat, voimme sanoa, käytännöllisesti katsoen, kaikki, lähtivät ulos elämään, kokemaan kaikkea, tulemaan aivan tavallisten ihmisten kaltaisiksi, lähtevät kokemaan ja voittamaan. Ymmärrämme, koska he ovat kaikki kuin Zarathustra ja Buddha, että noiden olentojen täytyi olla hieman vapahtajia, sillä kuinka he muuten olisivat voineet noin paljon voittaa. He päättivät lähteä ulos elämään, mutta he säilyttivät muistonsa. Mutta sitten oli siellä yksi olento, joka ihmetteli, minä tahtoisin uhrautua kokonaan, ja ei tuntenut erikoista halua lähteä kokemaan, vaan tunsin tuommoista halua: minä kuuntelen Jumalan ääntä sisässäni, ja minä tahtoisin säilyttää aina tuon salaperäisen yhteyden Jumalan kanssa, aivan häiriintymättä. Ja silloin tuossa kokouksessa, konklavissa, Melkisedek ja muut näkivät, että sinusta voi tulla se, jonka kautta kosminen Kristus lopulta ilmestyy. Sinä jos nimittäin sillä tavalla elät, että elät tajuissasi ulkopuolella ihmiskuntaa, tätä tavallista elämää, seuraat hengessäsi noitten veljesi elämää ja kaikkien ihmisten taisteluita, kompastuksia, viettelyksiä ja kiusauksia. Sinun ääretön uhrisi on siinä, että sinä pysyt ulkopuolella, sillä kun seuraat kaikkia seikkailuja elämän näyttämöllä, niin se tulee vetämään sinua aivan pyörään. Sinun uhrisi on se, että kieltäydyt, ja luuletko pystyväsi? Ja tuo ihminen arveli, että hän koettaa pystyä. Hän sanoi: tahdon olla aivan kuin lapsi, jos muut menevätkin elämään, niin minä tahdon olla aivan kuin lapsi. Ja tämä olento syntyi sitten ajan täytyessä Jeesukseksi.

Pikakirj. A.R.